

մեծներուն հետ խօսուած, և արքունական հարկը խոստացուած ըլլալով, ետ դառնալը անհնար է (Դարանաշնի էջ 177-178):

Ասոր վրայ քահանաները ստքի կը հանեն ժողովուրդը, և ամէնքը զիմելով թագաւորին և նախարարներուն իրենց կրած հարստահարութեանց և անիրաւ զըրկանքներուն համար կ'ամբաստանեն պատրիարքը, որուն համար Դարանազը կ'ըսէ, «հագիւ կարացաք հաւնել ի միջոյ անձաւ ջանիւ, որ ելեալ զնաց յերկիր իւր ի Կեսարիա», իր աթոռը (1612ին Ապրիլ-Մայիս) հազիւ 6-7 ամիս պատրիարքութիւն ընելէ յետոյ (Կր. վրդ. Գալէմքեարեան Կէնսագրո-նի-նիւեր, Ա. էջ 14, Դարանաշնի, էջ 178-179):

Իր ազգական և աշակերտ Յակոբ քհ. իր անկումը այլապէս կը ներկայացնէ. «նսեալ յորով ժանսնակս եւ ձանձրացեալ ի նոցանէ հրաժարեալ եկի ի Կեսարիա» ուր ըստ այս քահանային կը մնայ մինչև 1633:

Զաքարիա Վանեցի, իր էջմիածնայ նուիրակի դիրքը կը շահագործէ ինքն յափշտակելով պատրիարքութիւնը 1612ին, ինչպէս կը հասկցուի Պօղոս Ե. Պապին 20 Հոկ. 1613 թուակիր առ Զաքարիա և առ Կ. Պոլսոյ Ֆրանսական դեսպան ուղղած երկու նամակներէն (տե՛ս Կաթողիկէ Արշա-